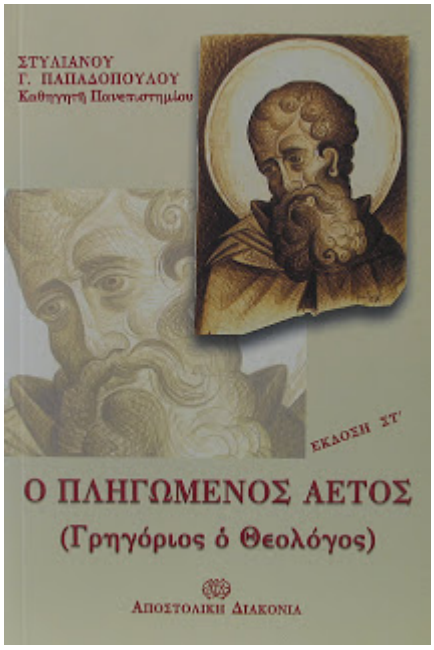
2 Οκτωβρίου 2013

Στη φουρτούνα της Μεσογείου. (Μέρος Γ΄)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

Ο πληγωμένος Αετός. Γρηγόριος ο Θεολόγος

Όσοι από τους επιβάτες μπορούσαν να κουνηθούν ανησύχησαν. Τον πλησίασαν και ακούγοντάς τον να προσεύχεται και να οδύρεται τρόμαξαν. Οι λίγοι χριστιανοί εξήγησαν στους άλλους γιατί θρηνούσε κι έκλαιγε τόσο ο νεαρός άντρας. Όλοι συμπόνεσαν κι όλοι έβλεπαν με συμπάθεια το Γρηγόριο. Αλλά τι να του κάνουν; Πως να τον βοηθήσουν; Το μόνο που μπορούσαν ήταν λίγη από μέρους τους προσευχή και περισσότερη κατανόηση.

Ο Γρηγόριος παρακαλούσε το Θεό και έκλαιγε. Δε ντρεπόταν τους γύρω του. Σημασία είχε μόνο να μην πεθάνει χωρίς να ενωθεί με το Χριστό.

Ο θάνατος όμως ερχόταν, ερχόταν με τον αγριεμένο άνεμο και τα θεόρατα κύματα. Γι' αυτόν είχε τώρα φόβο απύθμενο, που του έσκιζε τα σωθικά.

Και πάλεψε ο Γρηγόριος με όλες τις δυνάμεις του. Γύμνωσε την ψυχή του ενώπιον Θεού και ανθρώπων. Κραύγασε στο Θεό τον πόνο του. Ύψωσε φωνή που ξεπέρασε τα κύματα και τις βροντές. Ο Χριστός έπρεπε να τον ακούσει, να τον ελεήσει. Έπρεπε να τον σώσει από τα κύματα, να ενωθεί πρώτα μαζί του κι έπειτα ας ερχόταν ο,τι έκρινε ο Χριστός.

Σήκωσε ψηλά τα χέρια, έπεφτε κάτω μπρούμυτα και παρακαλούσε με πάθος. Τα χέρια του και τα γόνατά του μάτωσαν, τα ρούχα του σκίστηκαν. Το κακό δεν περνούσε και κείνος επέμενε, φώναζε με δέος και πάθος.

-Εσύ, Θεέ μου, έκανες τόσα και τόσα θαύματα, για το λαό σου, του Εβραίους. Τους

έσωσες από τους Αιγυπτίους, τους βοήθησες άπειρες φορές…. Τι ’ναι για σένα ένα νεύμα, να σώσεις και μένα τον δούλο σου. Το θέλω και στο ζητάω για να είμαι στους κόλπους σου, να είμαι μαζί σου αιώνια.

Εκεί που θα νόμιζε κανείς ότι ο Γρηγόριος απέκαμε ότι σώθηκαν και οι τελευταίες δυνάμεις του, εκεί βρήκε ανεξήγητο κουράγιο και με τα τέσσερα σύρθηκε, βγήκε στο κατάστρωμα. Κίνδυνος θάνατος. Ο άνεμος σφύριζε, τα κύματα παράσερναν το κάθε τι. Νύχτα. Πάλι αστραπές και πάλι βροντές. Γατζώθηκε σ’ ένα στύλο κι έστειλε την κραυγή του μεσούρανα, στο Θεό.

-Αν μ’ αφήσεις Θεέ μου, να ζήσω, για σένα θα ζήσω. Αν γλυτώσω από το διπλό θάνατο, σε σένα θ’ αφιερωθώ. Αν χαθώ, θα ζημιωθείς ένα λάτρη σου…

Τα είπε κι έπεσε σχεδον άψυχος. Τον βοήθησαν, τον έφεραν μέσα. Τον ξάπλωσαν ματωμένο, κίτρινο και σκισμένο σε μια υγρή γωνιά. Δεν ξέρανε αν θ’ αντέξει το χαλασμό της ψυχής του. Θα πέθαινε από την αγωνία του για το βάπτισμα η από το βέβαιο ναυάγιο; Στάθηκαν γύρω του αδύναμοι να του προσφέρουν κάτι. Τον παράστεκαν και τον πήρε ο ύπνος. Για λίγη ώρα.

Ηρέμησε κι ας λυσσομανούσαν ακόμη τα στοιχεία της φύσης. Γαλήνεψε κι ας ήτανε κοντά ο κίνδυνος του καταποντισμού. Στη γαλήνη τούτη είδ’ ένα όνειρο σημαδιακό. Είδε, λέει ο ίδιος, μια Εριννύα. Αυτή τον αγριοκοίταζε και απειλούσε να βουλιάζει το καράβι. Αυτός όμως την κρατούσε, την έσπρωχνε μακριά. Είδε τη σιλουέτα της καθαρή στο σκοτάδι της νύχτας.

Ο πληγωμένος Αετός (Γρηγόριος ο Θεολόγος)

(αφηγηματική Βιογραφία)

σελ.29-52

Στυλιανού Γ. Παπαδοπούλου Καθηγητή Πανεπιστημίου

Έκδοση Δ

Αποστολική διακονία

Πηγή: http://anavaseis.blogspot.gr/2013/09/blog-post_5897.html